

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1685/2015
29.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађана Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиље М.П. из Б., чији је пуномоћник Г.Н.М., адвокат из Б., против туженог П. з. т. Т. С. а.д, ради поништаја решења, утврђења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5689/13 од 05.03.2015. године, у седници одржаној 29.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 5689/13 од 05.03.2015. године тако што се **ОДБИЈА** жалба туженог и потврђује пресуда Првог основног суда у Београду П1 1064/11 од 15.05.2013. године, исправљена решењем истог суда П1 1064/11 од 08.07.2013. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 149.250,00 (стотетрдесетдеветхиљададвестапедесет) динара у року од 15 дана.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1064/11 од 15.05.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење туженог од 29.11.2010. године о престанку радног односа тужиљи и утврђено да је тужиља у радном односу на неодређено време код туженог почев од 15.12.2010. године што је тужени дужан да призна и обавезан тужени да тужиљу по основу признатог права врати на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и способностима. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5689/13 од 05.03.2015. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи као незаконито решење туженог од 29.11.2010. године о престанку радног односа тужиљи, да се утврди да је тужиља у радном односу на неодређено време код туженог почев од 15.12.2010. године што је тужени дужан да призна и да се обавезе тужени да тужиљу по

основу признатог права врати на рад као и захтев за накнаду парничних трошкова. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, и одбачена тужба у делу захтева којим је тужила тражила да се обавезе тужени да је распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и способностима. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужила је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија делимично основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била радно ангажована код туженог на пословима агента продаје у Дирекцији за мобилну телефонију, Сектор за маркетинг и продају, Служба за координацију канала продаје, Одељење директне продаје у Б. у периодима од 01.04.2008. до 31.05.2008. године, 01.06.2008. до 14.10.2008. године, 15.10.2008. до 31.12.2008. године на основу уговора о обављању привремених и повремених послова преко Омладинске задруге и у периоду од 15.12.2008. до 14.12.2009. године на основу уговора о заступању од 14.12.2008. године. Тужила је затим 11.12.2009. године са туженим закључила уговор о раду којим је засновала радни однос на одређено време због повећања обима посла почев од 15.12.2009. до 14.12.2010. године за обављање послова радног места агент продаје у Дирекцији за комерцијалне послове, функција маркетинга и продаје, Служба за директну продају, Одељење за продају у пословници туженог. Решењем туженог од 12.07.2010. године тужиле је одобрено коришћење породилског одсуства почев од 06.07.2010. године а од 24.09.2010. године одсуство ради неге детета почев од 05.11.2010. - 14.12.2010. године. Решењем туженог од 29.11.2010. године тужиле запосленој код туженог на радно место агент продаје престао је радни однос на одређено време због истека рока на који је заснован, закључно са 14.12.2010. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да се тужила налазила у радном односу код туженог од 01.04.2008. до 14.12.2010. године на радном месту агент продаје у пословници туженог, који је предвиђено систематизацијом туженог. Како је тужила на овом радном месту уживала сва права из обавезе из радног односа, првостепени суд је закључио да су испуњени услови за преображај радног односа и усвојио тужбени захтев тужиле.

Супротно, по оцени другостепеног суда уговор о обављању повремених и привремених послова и уговор о заступању се не могу конвертовати у уговор о раду на неодређено време јер су то посебни именовани уговори којима се заснива уговорни однос између послодавца и одређеног лица, а радно ангажовање по основу тих уговора се не може сматрати радним односом, због тога је преиначио првостепено пресуду и одбио тужбени захтев.

Становиште другостепеног суда није правилно.

Тужила је у овом случају непрекидно радила на истоврсним пословима дуже од 12 месеци, па су се стекли услови из члана 37. став 4. Закона о раду за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време. Сви закључени уговори између тужиле и туженог се у конкретном случају имају сматрати једним уговором јер у погледу битних елемената свих уговора (врста посла који тужила обавља) нема разлике. Ако би се у случају обављања истоврсних послова код рада на истоврсним пословима код истог послодавца сваки закључени уговор третирао као посебан уговор, закон би био злоупотребљаван па би послодавац могао да изигра правило о временском ограничењу рада на одређено време из члана 37. Закона о раду. У уговорном праву злоупотреба права је забрањена (члан 13. ЗОО). То правило се супсидијерно примењује и у материји радног права јер је уговор о раду врста грађанског правног уговора по свом пореклу и на њега се примењују начела која важе за уговорно право у општем режиму. Правну природу уговора не одређује његов назив, већ суштина правног односа који је њиме заснован.

С обзиром да је тужила све време од 01.04.2008. до 14.12.2010. године код туженог радила на истоврсним пословима, по правилној оцени првостепеног суда испуњени су услови за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време.

Одлука о трошковима поступка донета је на основу члана 165. ЗПП.

На основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**